

פרשת כי תבוא

קצר ומעניין לפרשת השבוע

"כי תכלה לעשר את כל מעשר תבואתך בשנה השלישית שנת המעשר ונתת ללוי לגר ליתום ולאמנה ואכלו בשעריך ושבועו"

זמני השבת

18:27	הדלקת נרות
18:40	מנחה
08:30	שחרית
10:00	תפילת ילדים
10:30	קידוש
17:30	מנחה
19:20	ערבית
19:19	צאת השבת

הודעות

משפחת נאליק
מזמינה את
הציבור לקידוש
אחרי התפילה
ברחבת ביה"כ
להולדת הבת תפארת שירה.

רכישת כסאות לחגים | שתי אפשרויות לרכישת כיסאות לחגים השנה: הוראת קבע: כל מי שנרשם להו"ק חודשית ע"ס 50 ש"ח זוכה [1] בכסא חנים בעזרת הגברים ובעזרת הנשים [2] כסא נוסף ב-10 ש"ח עבור כל חג | רלוונטי עבור בעלי הו"ק קיימת ועבור מצטרפים חדשים.

רכישת הרגילה: ניתן לרכוש כיסא גם ללא הו"ק בעלות של 30 ש"ח לכל חג.

פסוקים אלו פותחים את המצווה השניה בפרשה: מצוות וידוי מעשרות. בכל שנה שלישית משש השנים שבין שמיטה לשמיטה מפרישים מעשר לעניים והשנה נקראת שנת מעשר. הסמיכות למקרא ביכורים, המצווה הראשונה בפרשה, מעלה שאלה:

במקרא ביכורים ההתמקדות היא בכלל ישראל: וירעו אותנו המצרים ויענונו ויתנו עלינו עבודה קשה, ונצעק, וישמע את קולנו, ענינו, עמלנו, לחצנו וכן הלאה. בוידי מעשרות לעומת זאת: ביערתי, נתתי ללוי ולגר ליתום ולאמנה, ציויתי, לא עברתי, לא שכחתי וכו'. מה צורך שיתהלל האדם בפיו על מה שעשה? כך מקשה האברבנל.

ספר החינוך והאברבנל עונים שניהם שמטרת הוידי האישי היא לעורר את האדם לפעול, שאם הוא יודע שעליו להתוודות ולהעיד על עצמו - יעורר אותו הדבר לעשותו כראוי. האברבנל מוסיף שפרסום תרומותיו הוא כעין שוחד לאדם למען יתגבר על קמצנותו.

ר' יצחק עראמה נותן טעם אחר: הוידי הוא בשביל לסייע לאדם לעשות את המצווה בלב שלם, בכוונה נכונה: בערתי קודש מהבית, נתתי ללוי, לגר, ליתום ולאמנה, לא אכלתי באוני ממנו וכו'. במקרא ביכורים מונים את מתנותיו המרובות של האל לעמו ונותנים כמות תודה ממה שנתן ה'. בוידי מעשרות לעומת זאת יש קבלת עול מלכות שמים: אין נתינה מתוך העושר שנתן ה', אלא קיום מצוות ה', "ככל אשר ציויתי, לא עברתי ממצותיך ולא שכחתי".

מכאן שאלה אחרת העולה ביחס לנוסח המילים שבידי מעשרות: "לא עברתי ממצותיך ולא שכחתי" - למה צריך את "לא שכחתי"? הרי אם לא עברתי ממצותיך, פשיטא שלא שכחתי! עונה התוספת ברכה: כנגד עשיה מיראה ועשיה מאהבה; אדם שעושה מיראה לא יעבור על המצוה, אבל ישכח אותה כיוון שהיא לא חלק ממנו. אדם העושה מאהבה לא ישכח, כיוון שהמצווה טבועה בו.

החלק המעניין יותר הוא שהתוספת ברכה מצטט את חז"ל בעניין הזה: "האוהב לא ישכח", אבל כותב בהערה "מקומו של מאמר זה בחז"ל לא אדע". למרות זאת, הוא נותן רעיון יפה למקור של "האוהב לא ישכח" מהירושלמי, שם נכתב כך: "...עשה מאהבה ועשה מיראה עשה מאהבה שאם באת לשנוא דע שאתה אוהב ואין אוהב שונא".

"ואין אוהב שונא"? וכי יש הווה אמינא לומר, מקשה התוספת ברכה, שיש אוהב שונא? הרי זה כמו לומר "אין שחור לבן". אלא הוא דורש זאת כטעות סופר בהיפוך אותיות: אין אוהב נושא, מלשון נשיה, שכחה.

(ואם תאמר: "נושא" צריך להסתיים ב-"ה" (נושה) ולא ב-"א", דרשו בירושלמי את "נושא עוון" - שוכח עוונות ישראל)

